Fővárosi Ítélőtábla

Az ügy száma: 2201-16.Gpkf.43.487/2026/5.

Végrehajtást kérő:
„[végrehajtást kérő neve] ([végrehajtást kérő címe])

Végrehajtást kérő képviselője:
[Végrehajtást kérő képviselőjének neve] (ügyintéző: [ügyintéző neve] ügyvéd) ([Végrehajtást kérő képviselőjének címe])

Adós:
[Adós neve] ([Adós címe])

Az adós képviselője:
[Adós képviselőjének neve] (ügyintéző: [ügyintéző neve] ügyvéd)
([Adós képviselőjének címe])

Az eljárás tárgya: végrehajtási eljárás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: [határozat száma]

A fellebbezést benyújtó fél: adós

V é g z é s

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az adóst, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a végrehajtást kérőnek 990.501 (kilencszázkilencvenezer-ötszázegy) forint másodfokú perköltséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az Ukrán Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Választottbíróság [ügyszám] ügyszámon, [ítélet kelte] napján az adóst a végrehajtást kérő jogelődje, a [társaság neve] javára 22.430,43 euró és ezen felül 2.566,85 euró választottbírósági díj, összesen 26.825,51 euró megtérítésére kötelezte. Az ítélet szerint a választottbírósági eljárás alapja a végrehajtást kérő jogelődje és az adós 2022. augusztus 25. napján [szerződésszám] szám alatti adásvételi szerződésének 9.2. pontjába foglalt választottbírósági kikötés.

[2] A Fővárosi Törvényszék [végzés száma] számú végzésével a végrehajtást kérő kérelmére tanúsította, hogy a választottbíróság ítélete a magyar jog szerint a belföldi bíróság határozatával azonos módon végrehajtható.

[3] A végzés ellen az eljárásban addig részt nem vett adós terjesztett elő fellebbezést, melyben vitatta, hogy a választottbírósági határozat Magyarországon végrehajtható lenne, mert az nem felel meg a külföldi választottbírósági határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, New Yorkban 1958. június 10-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) kihirdetéséről szóló 1962. évi 25. törvényerejű rendeletben foglalt feltételeknek, így az Egyezmény II. cikkének (nincs választottbírósági megállapodás), továbbá a határozat elismerése és végrehajtása megtagadandó az Egyezmény V. cikk 1. b), 1. c) és 2. b) pontjai alapján.

[4] A fellebbezés folytán eljárt Fővárosi Ítélőtábla [végzés száma] számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolásában megállapította, hogy a választottbírósági ítélet polgári ügyben hozott marasztaló határozatnak minősül, és a végrehajtást kérő az okiratok csatolásával eleget tett az Egyezmény IV. cikkében foglalt előírásoknak is. Az adós ugyanakkor nem foszthető meg attól, hogy az Egyezmény V. cikkében rögzített megtagadási okokra hivatkozhasson, az eljárás megismétlésével lehetőséget kell biztosítani számára, hogy az Egyezmény V. cikk 1. b) és 1. c) pontjára alapított állításait előadja és bizonyítsa.

[5] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság 2. sorszámú végzésével felhívta az adóst állításai megtételére és bizonyítására. Az adós az Egyezmény II. cikkére, valamint V. cikk 1.
a) pontjára hivatkozva állította, hogy a végrehajtást kérő által csatolt okiraton szereplő aláírás nem az adós törvényes képviselőjétől származik. Ennek bizonyítására kérte igazságügyi szakértő kirendelését. Emellett az Egyezmény V. cikk 1. b) pontjára és a tisztességes eljárás hiányára, illetve az ügye előadásához fűződő joga sérelmére, továbbá az V. cikk 1. c) pontjára és a választottbírósági megállapodás tárgyi hatályán való túlterjeszkedésre alapítottan kérte a végrehajtás megtagadását.

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott [végzés száma] számú végzésével tanúsította, hogy az Ukrán Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Választottbíróság [ügyszám] ügyszámon, [ítélet kelte] napján meghozott határozata a magyar jog szerint a belföldi bíróság határozatával azonos módon végrehajtható.

[7] Tényként állapította meg, hogy a végrehajtást kérő jogelődje és az adós 2022. augusztus 25. napján [szerződésszám] szám alatti adásvételi szerződést kötöttek, amelynek 9.2. pontja szerinti választottbírósági kikötés értelmében, ha a vitás kérdéseket tárgyalásos úton nem lehet megoldani, azokat az Ukrán Kereskedelmi és Iparkamara (Kijev, Ukrajna) Nemzetközi Kereskedelmi Választottbíróság hatáskörébe utalják a felek azzal, hogy a nevezett választottbíróság saját szabályainak és eljárásrendjének megfelelően jár el. A választottbíróság határozata végleges és mindkét félre nézve kötelező. A Választottbíróság ülésének helyszíne Kijev, Ukrajna. A választottbíróság három választottbíróból áll. A választottbírósági eljárás nyelve orosz. A 9.3. pont szerint a szerződésre Ukrajna anyagi joga az irányadó.

[8] A választottbíróság az adóst mint alperest marasztaló ítéletében rögzítette, hogy a keresetlevelet futárszolgálat útján és elektronikus úton is megküldték az alperesnek, és szabályosan értesítették a tárgyalás időpontjáról is annak közlésével, hogy a fél kérheti a videokonferencia

útján történő részvételét a szóbeli tárgyaláson. Ezt a felperes meg is tette, az alperes azonban nem nyilatkozott, a videokonferenciához – bár lehetősége lett volna rá – nem csatlakozott, így távollétében tartotta meg a tárgyalást a választottbíróság.

[9] A választottbíróság ítéletének 20. pontjában arra a megállapításra jutott, hogy a választottbírósági kikötés megfelel Ukrajna „A nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodásról” szóló törvényének 7. szakaszában, és az Ukrán Kereskedelmi és Iparkamara ICAC szabályzata 4. szakaszának első bekezdésében foglalt követelményeknek.

[10] Végzésének jogi indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a végrehajtást kérő jogi személy, a választottbírósági határozatban felperesként szereplő [társaság neve] jogutódja.

[11] A végrehajtást kérő benyújtotta az állandó választottbíróság által hozott, elismerni kért határozat hiteles kiadmányát és annak hiteles fordítását, a választottbírósági kikötést tartalmazó szerződés közjegyző által hitelesített példányát és annak hiteles fordítását. A Fővárosi Ítélőtábla is megállapította a [végzés száma] sz. végzésével, hogy a végrehajtást kérő a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 207. §-ában és az Egyezmény IV. cikkében foglalt előírásoknak eleget tett. Az elsőfokú bíróság ezért kizárólag az Egyezmény V. cikkében foglaltakat vizsgálhatta, amelyek körében a bizonyítás az adóst terhelte.

[12] Abban a körben, hogy az adós állítása szerint nem az ügyvezetője írta alá a csatolt okiratot, az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást folytatott le. A kirendelt szakértő megállapította, hogy a kérdéses aláírás készítésével kapcsolatban a névtulajdonos, [személy neve] kézeredetére vonatkozóan megalapozott szakértői megállapítás nem tehető. Tekintettel arra, hogy a bizonyítás az adóst terhelte, mely – adós által sem vitatottan – nem vezetett sikerre, továbbá arra is tekintettel, hogy az adós nem vitatta a felek közötti szerződéses kapcsolatot, más szerződést pedig nem csatolt, az elsőfokú bíróság a határozat elismerését és végrehajtását nem látta megtagadhatónak az Egyezmény V. cikk 1.a) pontja és II. cikke alapján.

[13] Az V. cikk 1.b) pontjával összefüggésben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy sem a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény, sem a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályai külföldi választottbírósági eljárásra nem alkalmazandók. A választottbíróság határozata, annak 5-17. pontjaiban tételesen rögzíti, hogy a választottbíró kijelöléséről, a választottbíróság eljárásról szóló értesítései az adós részére milyen időpontokban, milyen postai szolgáltatás igénybevételével kerültek kézbesítésre, továbbá a szerződés szerint elektronikus úton is. Az adós így az eljárásról értesült, nyilatkozatát elő tudta terjeszteni, amit maga sem vitatott, hiszen arra hivatkozott, hogy jogi képviselője útján nyilatkozatot tett. A tanúsítvány kiállítása ezért nem volt megtagadható az V. cikk 1.b) pontja alapján sem.

[14] Az Egyezmény V. cikkének 1.c) pontja vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a határozatot olyan ügyben hozták, amelyre a választottbírósági kikötés kiterjed, ezt a választottbírósági határozat is vizsgálta 20. pontjában.

[15] Nem volt megállapítható a magyar közrendbe ütközés sem, a határozat Magyarország társadalmi rendjét semmilyen módon nem sérti vagy veszélyezteti.

[16] Mindezek alapján a végrehajtást kérő az Egyezmény által megkívánt okiratokat becsatolta, az adós az Egyezmény V. cikkében foglaltakat nem bizonyította, a választottbírósági ítélet a Vht. 15. §-a által felállított követelménynek is megfelel, ezért a bíróság a Vht. 208. §-a és az Egyezmény III.-IV. cikke alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[17] A végzés ellen az adós terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kérelem elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság végzése sérti az Egyezmény II. cikkét, a IV. cikk 1. b) pontját, továbbá V. cikk 1. b) és 2. b) pontját, emellett a Pp. 265. § (1) bekezdésébe is ütközik.

[18] Az Egyezmény IV. cikk 1. b) pontja alapján a végrehajtást kérőt terheli annak bizonyítása, hogy a felek között volt választottbírósági megállapodás. Az adós vitássá tette a végrehajtást kérő által csatolt okirat valódiságát, ezért a Pp. 325. § (4) bekezdése értelmében – figyelemmel a Kúria Gfv.30.053/2024/10. számú határozatára is – a végrehajtást kérőnek kellett volna bizonyítania, hogy az okiratot az adós képviselője írta alá. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen telepítette a bizonyítási terhet az adósra.

[19] Az elsőfokú bíróság végzése kusza és szakszerűtlen, mert okszerűtlenül hivatkozik az új eljárásra utasító ítélőtáblai végzésre abban a körben, hogy a végrehajtást kérő csatolta a választottbírósági kikötést tartalmazó szerződést, hiszen épp a megismételt eljárás tárgya volt, hogy van-e egyáltalán valódi választottbírósági megállapodás. Az elsőfokú bíróság tévesen rögzíti a végzésében, hogy kizárólag az Egyezmény V. cikkében foglaltakat vizsgálhatta, mert annak előfeltétele a IV. cikk 1. b) pontja szerint a választottbírósági szerződés okirati bizonyítása. Az adós határozottan állította, hogy nem az ügyvezetője írta alá a csatolt okiratot, az ezzel ellentétes megállapítás iratellenes. A vita tárgya egyébiránt nem az, hogy létrejött-e szállítási szerződés – amelyhez egyébiránt nem szükséges az írásbeli alak –, hanem hogy a felek kötöttek-e választottbírósági megállapodást.

[20] A szakértői bizonyítás sikertelen volt. Mivel a felek között vitás volt a bizonyítási teher, az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetéssel kellett volna élnie a Pp. 237. § (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság végzése a magyar perjogi gyakorlat nyílt tagadása, mert egy olyan választottbírósági megállapodás alapján tanúsítja az ítélet végrehajthatóságát, amely megállapodás valódisága a szakértői vélemény alapján nem állapítható meg. A szakértői vélemény ráadásul megállapítja, hogy az okirat formátuma, megjelenése és elrendezése arra utal, hogy a dokumentumot számítógépen szerkesztették.

[21] Az Egyezmény V. cikk 1. b) pontjának sérelme azért állapítható meg, mert senki sem kötelezhető arra, hogy háborús helyszínen bírósági eljárásban vegyen részt. Nyilvánvalóan sérül a közvetlenség elve és az ügy korlátozásmentes előadásának joga, ha a tárgyalás helyszínén háború dúl.

[22] Az ítélet elismerése továbbá a magyar közrendbe ütközne, mert a választottbírósági megállapodás valódisága vitatott, 2022 augusztusában a háború kitörése után – még ha létre is jött volna – érvénytelen és betarthatatlan lenne a választottbírósági kikötés, továbbá az eljárásra de facto háborús helyszínen, az adós részvétele nélkül került sor.

1. A végrehajtást kérő észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a Fővárosi Ítélőtábla azzal az indokkal helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság végzését, hogy lehetőséget biztosítson az adós számára az Egyezmény V. cikk 1. b) és 1.c) pontjára alapított állításai előadására és bizonyítására. Az ítélőtábla megállapította azt is, hogy az ítélet polgári ügyben hozott marasztaló határozatnak minősül; a végrehajtást kérő a szükséges okiratokat csatolta, ezzel eleget tett az Egyezmény IV. cikkében foglaltaknak; az adós megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a végrehajtást kérő a választottbírósági kikötés létrejöttét nem igazolta, mivel csatolta a szerződés hitelesített példányát és hiteles fordítását; továbbá a magyar közrendbe ütközés okán az ítélet elismerése nem tagadható meg.

[23] Az elsőfokú bíróságot nemcsak az köti, hogy új eljárást kell lefolytatni, hanem az is, hogy a hatályon kívül helyező végzés értelmében milyen eljárási hiányosságot kell kiküszöbölnie, így kizárólag az Egyezmény V. cikk 1. b) és c) pontjára alapított állítás és bizonyítás kérdésében foglalhatott állást.

[24] A végrehajtást kérő megfelelően igazolta a választottbírósági kikötés létrejöttét, így az adósnak kellett volna bizonyítania az ellenkezőjét. A bírói gyakorlat, így a Kúria Pfv.II.20.510/2023/8. számú határozata értelmében az Egyezmény végrehajtás-barát és választottbíráskodás-barát megközelítést rögzít, amely azon a vélelmen alapszik, hogy a választottbírósági megállapodás tartalmi és formai értelemben is érvényes. Az adósnak egyébiránt az Egyezmény V. cikk 1. a) pontja alapján kifejezetten azt kellett volna bizonyítania, hogy az ukrán jog szerint érvénytelen a kikötés, erre vonatkozóan azonban állítást sem tett.

[25] Az adós nyilatkozatai egyébként is következetlenek, eltérő megtagadási okokra hivatkozik az első fellebbezésében, a megismételt másodfokú eljárásban, illetve az újabb fellebbezésében. A bizonyítási teher körében az anyagi pervezetés kétszer is megtörtént, egyrészt a hatályon kívül helyező végzésében, másrészt a megismételt eljárás kezdetén, így további tájékoztatásra nem volt szükség.

[26] A realitástól elrugaszkodott az az állítás, hogy az adós a háború miatt nem tudott részt venni az eljárásban, ugyanis saját döntése folytán nem vett részt abban, miközben az elektronikus úton tartott tárgyalást úgy kell tekinteni, mintha azt a választottbíróság székhelyén tartották volna.

[27] Alaptalanul hivatkozik az adós a közrendbe ütközésre is. Az, hogy a kikötés valódisága vitatott, nem a közrend kérdése körében értékelendő, hanem az Egyezmény V. cikk 1. a) pontja alapján, akárcsak a választottbírósági szerződés érvénytelensége. A választottbíráskodásról szóló 2017. évi LX. törvény (a továbbiakban: Vbt.) 9. § (2) bekezdése – és így a megállapodás betarthatatlanságának kérdése – pedig nem releváns az ügy szempontjából. A háborúra történő hivatkozás önmagában nem lehet a közrendbe ütközés megállapításának alapja, hiszen arról csak szélsőséges esetben, a felek jogviszonyán túlmutató sérelem esetében lehet szó.

[28] A fellebbezés alaptalan.

[29] Amint az ítélőtábla a [végzés száma] számú végzésében kifejtette, a külföldi választottbírósági határozat végrehajtásának elrendelése a Vht. 208. §-a és 209. §-a alapján két, egymástól elkülönülő eljárásból álló folyamat. Az első lépésben a bíróság azt állapítja meg, hogy a határozat a magyar jog szerint a belföldi bíróság határozatával azonos módon végrehajtható-e, és amennyiben igen, a határozatra végrehajtási tanúsítványt vezet. Második lépésben a

tanúsítványt tartalmazó végzés jogerőre emelkedése után kerülhet sor a végrehajtható okirat kiállítására. A külföldi választottbírósági határozat akkor látható el végrehajtási tanúsítvánnyal, ha a határozat a Vht. 15. §-ában foglaltaknak, illetve a Vht. 210. §-a folytán alkalmazandó Egyezményben írt feltételeknek megfelel.

[30] A folyamat első lépésében, a tanúsítvány kiállítása során a végrehajtást kérőnek csatolnia kell az Egyezmény IV. cikkében meghatározott okiratokat az előírt nyelven, formában és hitelesítési móddal. Ezt a követelményt a végrehajtást kérő teljesítette. Az ítélőtábla már a [végzés száma] számú végzésének [27] pontjában rögzítette, hogy a végrehajtást kérő eleget tett az Egyezmény IV. cikkében foglaltaknak azáltal, hogy a kérelméhez csatolta a választottbírósági ítélet hiteles kiadmányát és annak hiteles fordítását, valamint a választottbírósági szerződés hitelesített példányát és annak hiteles fordítását. Ezt követően az Egyezmény V. cikkében meghatározott megtagadási okok vizsgálatára kerül sor az adós által hivatkozott körben, az adós bizonyítási érdeke mellett.

[31] Helytállóan hivatkozott észrevételében a végrehajtást kérő a Kúria Pfv.II.20.510/2023/8. számú végzésére, melyben a Kúria kifejtette, hogy az Egyezmény „a már említett végrehajtásbarát és választottbíráskodás-barát megközelítést rögzíti, amely azon a vélelmen alapszik, hogy a választottbírósági megállapodás tartalmi és formai értelemben is érvényes.” A határozat [31] bekezdése értelmében az az állítás, hogy a választottbírósági szerződés nem jött létre, az Egyezmény V. cikk 1. a) pontja körébe tartozó kérdés.

[32] Az adós állítása tehát, hogy az Egyezmény IV. cikkében meghatározott formai követelményeknek megfelelő okiraton szereplő aláírás nem a törvényes képviselőjétől származik, az Egyezmény V. cikk. 1. a) pontja körében értékelendő, ebből fakadóan a bizonyítás is – mint az 1. pont valamennyi megtagadási oka tekintetében – az adós érdeke. Ezzel áll összhangban az érvénytelenítési perek ítélkezési gyakorlata is, ugyanis az érvénytelenség körében bírálja el azt a hivatkozást, hogy a választottbírósági szerződés nem jött létre (pl. Kúria Gfv.VII.30.354/2013/6. számú ítélete).

[33] Megjegyzi továbbá az ítélőtábla, hogy míg az adós az elsőfokú eljárásban az Egyezmény V. cikk 1. a) pontjára alapította az érvelését azzal kapcsolatban, hogy az aláírás nem tőle származik, a fellebbezési eljárásban már nem hivatkozott az Egyezmény V. cikk 1. a) pontjára mint megsértett jogszabályra, hanem az Egyezmény IV. cikk 1. b) pontjának sérelmét állította, amire viszont az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott.

[34] A bizonyítási teherrel kapcsolatban az ítélőtábla utal a [végzés száma] számú végzés [29] bekezdésében írtakra, amelynek értelmében az elsőfokú eljárás megismétlése azért volt szükséges, hogy az adós az Egyezmény fellebbezésben megjelölt V. cikk 1. b) és 1. c) pontjára alapított állításait előadja és bizonyítsa.

[35] Az adós számára sem volt kétséges, hogy állításainak bizonyítása őt terheli. Egyrészt a megelőző eljárásban benyújtott fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy az Egyezmény V. cikke az adóst kötelezi ellenbizonyításra, amelyre lehetőséget kell kapnia az elsőfokú eljárásban. A megismételt eljárásban előterjesztett 6. sorszámú beadványában hivatkozott először arra, hogy az okiraton szereplő aláírás nem az ügyvezetőjétől származik – mégpedig kifejezetten az Egyezmény II. cikke és V. cikk 1. a) pontja körében –, egyúttal indítványt tett igazságügyi szakértő kirendelésére, majd előlegezte a bizonyítás költségeit. Az adós egészen

addig nem vitatta, hogy őt terheli a bizonyítás az aláírás kérdésében, amíg át nem vette a szakértői véleményt, ekkor már arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bizonyítás a végrehajtást kérő érdeke.

[36] Tévesen hivatkozott az adós arra, hogy az elsőfokú bíróságot ezt követően további anyagi pervezetési kötelezettség terhelte volna, hiszen a bíróság már a 2. sorszámú végzésben egyértelmű tájékoztatást adott arról, hogy csak abban az esetben tagadható meg a választottbírósági ítélet elismerése és végrehajtása, ha a megtagadást kérő fél bizonyítja az Egyezmény V. cikkébe foglalt feltételek valamelyikének fennálltát.

[37] Mindezek alapján helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a bizonyítási érdek kérdését és vonta le a bizonyítatlanság következményeit az adós terhére.

[38] Az Egyezmény V. cikk 1. b) pontjával kapcsolatban az adós helytállóan hivatkozott arra, hogy az ügy előadásához való jog a tisztességes eljáráshoz való jog egyik részjogosítványa, amelynek a választottbírósági eljárásban is érvényesülnie kell, ennek hiányában az állam a végrehajtás kényszercselekményeit nem fűzi a választottbírósági ítélethez. Az adós állítása szerint azzal sérült az ügye előadásához fűződő joga, hogy háborús helyszínen lett volna kénytelen részt venni a választottbírósági eljárásban, a háború miatt nem adhatta elő az ügyét közvetlenül a fórum előtt.

[39] Ez a hivatkozás azonban több okból is alaptalan. Egyrészt a háborúra pusztán általánosságban hivatkozott, anélkül, hogy érdemben bemutatta volna, hogy adott helyen, adott időben konkrétan milyen események akadályozták az eljárásban való részvételét. Ezen túlmenően a csatolt iratokból és az elsőfokú bíróság által megállapított tényekből kitűnik, hogy a választottbíróság a tárgyalást videokonferencia útján tartotta, a csatlakozás technikai feltételeit az alperes számára is biztosította, az alperes azonban nem élt ezzel a lehetőséggel. Fel sem merülhet az ügy előadásához fűződő jog sérelme, ha maga a fél mond le arról a lehetőségről, hogy a tárgyaláson részt vegyen. Az ügy előadásához való jog nemcsak közvetlen, személyes jelenlét esetén biztosított, hanem online, telekommunikációs eszköz útján megtartott eljárási cselekmények esetében is. A nemzetközi választottbíráskodásban ez ma már bevett gyakorlat, és lehetővé teszi a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Állandó Választottbíróság Eljárási Szabályzata is [37. § (1) bekezdése].

[40] Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a választottbírósági ítélet elismerése és végrehajtása nem ütközik a magyar közrendbe sem. Az ítélőtábla ebben a körben utal a [végzés száma] számú végzés [30] bekezdésében kifejtettekre azok megismétlése nélkül. A közrend sérelméről akkor beszélhetünk, ha a választottbíróság ítélete sérti a gazdasági-társadalmi rend alapjait közvetlenül szolgáló jogszabályokat. Az adós a magyar közrend sérelme körében valójában az egyéb hivatkozásait foglalta össze, amelyek azonban egyrészt eltérő megtagadási ok körében értékelendők, másrészt – a fent kifejtettek szerint – alaptalanok voltak.

[41] Azzal kapcsolatban, hogy a választottbírósági kikötés az orosz-ukrán háború miatt érvénytelen lenne, az ítélőtábla megjegyzi, hogy az adós nem jelölt meg jogszabály szerinti érvénytelenségi okot sem az ukrán, sem más anyagi jog szerint, így ez a hivatkozás érdemben nem volt vizsgálható. Ugyanígy nem állapítható meg a választottbírósági szerződés betarthatatlansága sem, hiszen semmi akadálya nem volt annak, hogy a felek telekommunikációs eszközök útján részt vegyenek a választottbírósági tárgyaláson.

[42] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a végrehajtást kérő az Egyezmény IV. cikkében írt követelmények teljesülését a csatolt okiratokkal igazolta, az adós az V. cikk szerinti megtagadási okot nem bizonyított, a Vht. 205 - 208. §-ainak megfelelően a tanúsítvány kiállítható.

[43] A Fővárosi Ítélőtábla ezért a Vht. 9. §-a és a Pp. 389. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 383. § 2. bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

[44] Az eredménytelenül fellebbező adós a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a végrehajtást kérő másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, ami a bírósági végrehajtási eljárásban közreműködő jogi képviselő díjazásáról szóló 12/1994. (IX. 8.) IM rendelet 2. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíj. A végrehajtást kérő által csatolt díjmegállapodás szerint az ügyvédi óradíj 220 euró. Az ítélőtábla a végrehajtást kérő által hivatkozott 27 óra helyett 10 óra ügyvédi tevékenységet tartott indokoltnak, ezért nettó 2.200 euró összegben határozta meg az ügyvédi munkadíjat, ami a Magyar Nemzeti Bank hivatalos devizaárfolyama alapján (1 euró 354,51 forint) 779.922 forintnak felel meg, amit az áfa összege növel.

Budapest, 2026. június 25.